

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Landstinget. № 265.

Anden Session.

94de Møde.

Mandagen den 10de Marts.

(Fortsat.)

Treschow (fortsat): Jeg skal ikke berøre, hvad den katholske Tro angaaer, dens Fortrinslighed eller dens Mangler i Sammenligning med den lutheriske; men det, som jeg troer enhver vil være enig i, uden Hensyn til Bedømmelsen af disse to forfjellige Troesbekendelser, er Had og Afsty for Jesuitismen; og at det i Særdeleshed er ogsaa ved Jesuiterne, at den katholske Kirke virker til Opnaaelse af sit Dødsmed, er bekendt. At der hos vore lutheriske Præster skulde danne sig Noget, som lignede Jesuitisme, er Noget, som vi maae bede vor Herre forbyde, og vi maae virke for vort Bedkommende Alt, hvad der staaer i vor Magt, for at afværge det.

Cultusministeren: Jeg maa paa det Allerstærkeste forvare mig mod, at jeg har udtalt Noget, hvori det kunde være antydet, at de lutheriske Præster skulde henvises til en jesuitisk Fremgangsmaade. Jeg har heller ikke udtalt, at de lutheriske Præster maaes i sin Tid kunde blive opfordrede til at indblande sig i Familielivet; men jeg har talt om enkelte Tilfælde og Forhold, hvortil blandede Ægteskaber skulde indgaaes, og hvor nu den katholske Præst, naar man kommer til ham for Ægteskabets Indgaaelse, virker paa vedkommende katholske Part, og gjør sin Kirkes Interesse gældende, og for det Tilfælde har jeg sagt, at jeg ikke antog, det for urigtigt, at den lutheriske Præst virkede med religiøse Grunde paa den lutheriske Part, og jeg anser det, naar man vil opretholde den lutheriske Kirkes Ret, for meget bedre, at Præsten ved Grunde bevæger Vedkommende til at blive ved Lutherdommen for sig og Sine, end at Lovgivningen gjør det

(Sa.), og jeg troer, at det er bedre, at Præsten som Sjælesørger taler til sit Skriftebarn herom, og ikke forstyrrer Familieforholdet, men advarer, førend Familieforholdet stiftes, end at Loven ved Tvangsbestemmelser anordner Noget, som enten maaes ikke kan overholdes, eller bliver en Kløbe til ægteskabelig Tvist og Forstyrrelse, der ingenlunde tjener til Religionens Forherligelse.

Rierkegaard: Det vil sikkert ikke være blevet ubemærket af den høitærede Forsamling, at, hvad den høitærede Cultusminister fandt sig foranlediget til at indvende mod det af mig stillede Forslag under Nr. 13, det gik ud paa, for det Første at indskrænke de Bannstiklinger, som jeg har meent deraf vilde udspringe, til det eneste særegne Tilfælde, som jeg eksempelvis, og som Spidsen af det Hele, havde tilladt mig at fremhæve, og det gik dernæst ud paa, ved stærke Udtalelser af den høitærede Cultusministers Anskuelse af denne Sag at forebygges, saavidt det ved slige Udtalelser kunde forebygges, en Anvendelse af Paragraphen i det af mig antydede og af Ministeren ligeledes som farligt anseede Tilfælde. Hvorvidt der nu er Anledning til at beholde en Paragraph, med Hensyn til hvilken den høitærede Ministers Forsvar nærmest maatte henføres til disse to Punkter, og hvilken han for sit Vedkommende indrømmede, at han ikke havde saa særdeles Meget tilovers for, troer jeg at turde aldeles henstille til den høitærede Forsamlings egen Bedømmelse, og jeg skal derfor ikke anvende noget Ord mere paa at anbefale mit Forslag i denne Henseende.

Hvad derimod det til § 9 under Nr. 14 stillede Ændringsforslag angaaer, skal jeg bede om Tilladelse til med nogle faa Ord at udtale mig desangaaende. Jeg deler tilvisse med den høitærede Forslagsstiller (Blechingberg), og